

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 29 Ἀπριλίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ 17

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 121]

«Ω! πδί μ', πδί μ',» ἤκούσθη κρά-
ζουσα ἡ συγκεκινημένη φωνὴ τῆς Κου-
ρούνας.

Ἐφαίνετο δὲ ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶχον νὰ
πράξωσιν ἢ νὰ ἀναβῶσι τὴν κλίμακα,
ἥτις δὲν θὰ ἐκρημνίζετο πλέον· ἀλλ' ἡ
Κουρούνα ἐκ τῆς χαρᾶς ὅτε εἶδε τὴν Ἀε-
νιώ, μετέβαλε σχέδιον·

«Ἐλα πᾶμε μαζί, νὰ σε κεράσω ἕνα
κατοσταράκι.

Ἡ Λενιώ δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὸν πει-
ρασμὸν τοῦτον, ἀλλ' εἶπε :

«Πᾶ νὰ κοιμηθοῦμε.

—Ὁχι, ἔλα μαζί μ', Ἀενιώ μ', Ἀε-
νίτσα μ'.»

Ἡ συζήτηςις παρετάθη, διότι ἡ Κου-
ρούνα, ἐπιμένουσα εἰς τὸ νέον τῆς σχέ-
διον, ἐπανελάμβανε διαρκῶς·

«Ἐνα κατοσταράκι.

—Μ' αὐτὸ δὲν τελειώνει, εἶπε φω-
νὴ τις.

—Κ' ἐγὼ θέλω νὰ κοιμηθῶ.

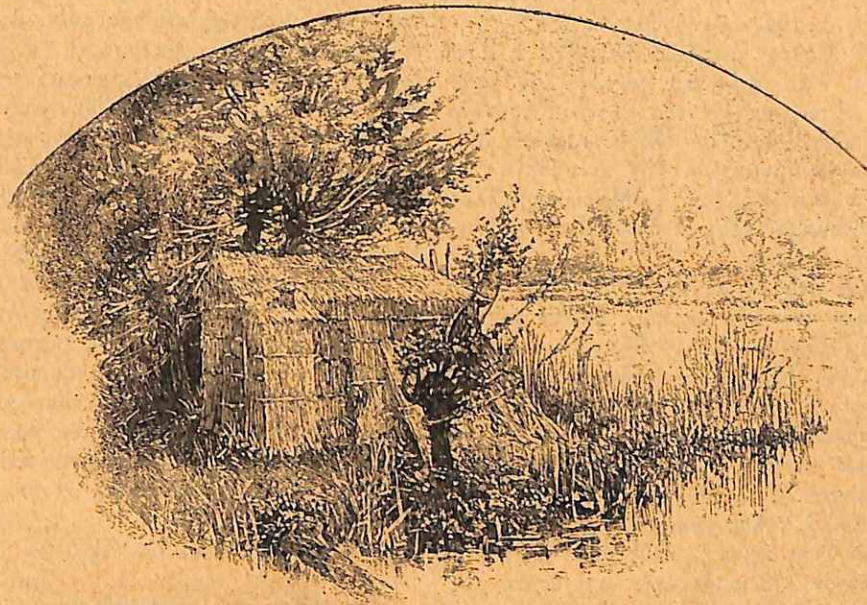
—Πρέπει νὰ σηκωθοῦμε πρωί.

—Αὐτὰ ἔχομε καθε Κυριακή.»

Φαντάζεσθε τὴν Πετρίναν, ἥτις εἶχε
νομίσῃ ὅτι, ὅτε θὰ εἶχε στέγην ὑπὲρ τὴν
κεφαλὴν τῆς, θὰ εὗρισκε καὶ τὸν ἡσυ-
χώτατον ὕπνον! Ὁ ἐν ὑπαίθρῳ ὕπνος
ἐν τῷ ἀγρῷ, μετὰ τῶν αἰφνιδίων ἐκπλή-
ξεων ἃς παρέχουσιν αἱ σκιαί καὶ αἱ και-
ρικαὶ περιπέτειαι, ἤξιζε περισσώτερον τῆς
ἐπισωρεύσεως ἐκείνης ἐν τῇ συγκατοι-
κίᾳ ἐκείνῃ τοῦ ἀκόσμου συναγελασμοῦ,
τοῦ πατάγου καὶ τῆς ναυτιώδους ὁσμῆς
ἥτις ἤρχιζεν ἡδὴ νὰ ἀποπνίγη τὴν Πε-
τρίναν τοσοῦτον ὀχληρῶς, ὥστε ἡρώτα
ἐαυτὴν πῶς θὰ ἠδύνατο νὰ τὴν ὑπομεί-
νῃ μετὰ τινος ὥρας.

Ἐξω δὲ ἡ συζήτηςις ἐξηκολούθει ἔτι
καὶ ἤκούετο ἡ φωνὴ τῆς Κουρούνας ἥτις
ἐπανελάμβανε· «Ἐνα κατοσταράκι»
πρὸς τὴν ἡ φωνὴ τῆς Ἀενιώς ἀπεκρίνετο·
«Αὔριον.»

«Πᾶ νὰ βοηθήσω τῇ Ἀενιώ, εἶπε μία

Παρετήρησε καλύβην ἐκ κλάδων καὶ καλάμων. (Σελ. 131, στήλ. α'.)

τις τῶν γυναικῶν, γιατί αὐτὸ θὰ βα-
στήξῃ ὡς αὔριον »

Καὶ ὄντως ἐγερθεῖσα κατέβη· τότε δὴ
ἐν τῇ κλίμακῃ παρήχθη μεγάλη βοή καὶ
κακόν, ἀνάμικτος μετὰ θορύβων βημάτων
βαρέων, κτύπων ὑποκώφων μετὰ τῶν
κραυγῶν τῶν κατοικούντων ἐν τῷ ἰσο-
γαίῳ, ἐξωργισμένων διὰ τὴν ταραχὴν.
Ὅλη ἡ οἰκία ἐφαίνετο ἀνάστατος.

Τέλος ἡ Κουρούνα ἐσύρθη εἰς τὸ δω-
μάτιον κλαίουσα μετ' ἀναφωνήσεων ἀ-
πελπισμοῦ.

«Μὰ τί σας ἔκανα ;»

Οὐδόλως ἀκούουσαι τοὺς κλαυθμούς
τῆς, τὴν ἐξέδυσαν καὶ τὴν ἐπλαγίασαν·
ἀλλ' αὐτὴ οὐδὲ τότε ἐκοιμήθη, ἀλλ' ἐξη-
κολούθησε τοὺς κλαυθμούς τῆς στενά-
ζουσα.

«Μὰ τί σας ἔκανα καὶ με βασανίζε-
τε ; τί σας ἔκανα ἢ κακομοῖρα! Κλέ-
φτρα μαθὲς εἶμαι καὶ δὲ θέλετε νὰ πγῆτε
μαζί μου ; Ἀενιώ μ', διψᾶω.»

Ὅσον δὲ μᾶλλον παρεπονείτο, τόσον
ἐκορυφοῦτο καὶ ἡ κατ' αὐτῆς ἀγανάκτη-
σις τῶν συνοίκων, αἵτινες ἐκραύγαζον
ἐκφέρουσαι μᾶλλον ἢ ἥτιον πικροὺς
λόγους.

Ἄλλ' ἡ Κουρούνα ἐξηκολούθει·

Ἦ ἔτη πολλὰ
τραλαλαλά·
Ἐγὼ ἦψιλά,
σύ χαμηλά,
κ' οἱ δύο χωρὶς μυαλά.

Ἐξαντλήσασα δὲ τὰς εἰς λα λέξεις
αἵτινες ἠὺφραινον τὴν ἀκοήν τῆς, μετέβη
εἰς ἄλλας ἐπίσης ἀσημάντους·

Ὁ καρὲς μὲ τὸ κριθάρι!

Ἰγεία σου παλληκάρι!

Νὰ μοῦ κανεὺς τὴ χάρι
νὰ βάλῃς τὸ σαμάρι,
ν' ἀνάψω τὸ πιθάρι
νὰ σβύσω τὸ φανάρι. . .

Μὰ ἄκου νά-σου 'πῶ, —θαρρεῖς πῶς σ' ἀγαπῶ ;

Σ' ἀρέσει τὸ κρασί ;
γεμάτη ἢ μισή
νὰ πιούμ' ἐγὼ καὶ σύ,
καρδούλα μου χρυσή,
μισὴ μισὴ μισή!

Εἶχα πατέρα
κρασσοπατέρα·
κρασί πουλοῦσε,
καὶ σὰ διψοῦσε

ὅσο ἤθελ' ἔπινε—κὴ ἄλλοῦ δὲν ἔδινε

Ἐστὲ γινώσ' ὁ λαίμῳς μου,
Κρασάκι δός μου, δός μου,
Λενιωωωωωωωωω μ' !

Ἡ φωνὴ τῆς Κουρούνας ἐκ διαλειμάτων ἐχαλαροῦτο καὶ ἡμιδύνητο, ὡς ἐὰν ἐμελλε μετ' οὐ πολὺ νὰ ἐπέλθῃ ὁ ὕπνος· ἀλλ' αἰφνης ἤρχιζε πάλιν γοργότερα, κραυγαστικώτερα· τότε δὲ αἱ ὑπὸ τοῦ ὕπνου καταλαμβανόμεναι ἐξεγείροντο, ἀνεκάνητο ἐκβάλλουσαι κραυγὰς μανιώδεις, αἰφινες ἐτρόμαζον τὴν Κουρούναν ἀλλὰ δὲν ἔφρασσον τὸ στόμα της.

«Μὰ γιατί νά με βασανίζετε; Ἀκούστε, ἡμάρτον, φτάνει.

— Τὴν ἀνέβασες καὶ μας πρόκοψες!

— Σὺ το ἤθελες.

— Τί λέτε, τὴν ξανακατεβάζουμε;

— Δὲ θὰ κοιμηθοῦμε ποτέ.»

— Τοῦτο ἀκριβῶς διενεῖτο ἡ Πετρίνα, ἥτις ἐρωτῶσα ἐαυτὴν ἐὰν ἀληθῶς οὕτω πως ἐγίνετο πᾶσαν Κυριακὴν καὶ πῶς αἱ σύνοικοι τῆς Κουρούνας ἠδύναντο νὰ ὑπομένωσι τὴν γειτονίαν της. Τάχα δὲν ὑπῆρχον ἐν Μαρωκοῦρ ἄλλα καταλύματα ὅπου νὰ δύναται τις νὰ κοιμηταὶ ἡσύχως;

Δὲν ἦτο δὲ μόνος ὁ θόρυβος ὁ διεγείρων τὴν ἀγανάκτησιν ἐν τῇ συγκατοικίᾳ· ἀλλὰ καὶ ὁ ἀνὴρ ὃν ἀνέπνεον ἤρχιζεν ἤδη νὰ εἶνε ἀφόρητος εἰς τὴν Πετρίναν· ἦτο βαρὺς, θερμὸς, πνιγηρὸς, κεκορεσμένος κακῶν ὁσμῶν, ὧν τὸ κράμα ἔφερε ναυτίαν ἢ ἠφάνιζε τὸν στόμαχον.

Ἀλλὰ τέλος ὁμῶς ὁ λογόμυλος τῆς Κουρούνας ἐγίνε βραδυτέρος, ἐξεστόμισε μόνον λέξεις ἀτελεῖς καὶ ἔπειτα οὐδὲν ἄλλο ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στόματός της ἢ ῥόγχος.

Ἀλλ' εἰ καὶ ἀποκατέστη ἡδὴ σιωπὴ ἐν τῷ δωματίῳ, ἡ Πετρίνα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκοιμηθῇ. Ἡσθάνετο πίεσιν εἰς τὸ στῆθος, κτύπους ὑποκώφους εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν περιερρέετο ὑπὸ ἰδρώτος.

Περιττὸν ἦτο νὰ ζητήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς δυσφορίας ταύτης· ἐπνίγετο διότι δὲν εἶχεν ἀέρα, δὲν ἐπνίγοντο δὲ ὡς αὐτὴ αἱ σύνοικοι της διότι ἦσαν συνηθισμένοι νὰ ζῶσιν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ταύτῃ, πνιγηρὰ εἰς τὸν συνήθως ἐν ὑπαίθρῳ κοιμώμενον.

Ἀλλ' ἀφοῦ αἱ γυναῖκες ἐκείναι, χωρὶς αἱ οὐσαι εἶχον ἤδη συνηθίσῃ τὴν ἀτμοσφαῖραν ταύτην, φαίνεται ὅτι καὶ αὐτὴ θὰ ἠδύνετο νὰ τὴν συνηθίσῃ. Ἀναμφιβόλως ἦτο χρεῖα θάρρους καὶ καρτερίας· αὐτὴ καὶ μὲν δὲν ἦτο χωρική, ἀλλ' εἶχε ζήσῃ ἐν σκληραγωγίᾳ ὡς ἐκείναι καὶ αἱ μᾶλλον δυστυχεῖς ἔκτοτε δὲ δὲν ἔβλεπε τὸν λόγον τοῦ νὰ μὴ ὑποφέρῃ ὅ τι ἐκείναι ὑπέφερον.

Τὸ μόνον λοιπὸν ὅπερ ὤφειλε νὰ πράξῃ ἦτο νὰ μὴ ἀναπνέῃ, νὰ μὴ ὁσφραίνεται, τότε δὲ θὰ ἤρχετο ὁ ὕπνος καὶ ἐγίνωσκε καλῶς ὅτι ἐν τῷ ὕπνῳ ἡ ὁσφρησις ἀργεῖ.

Δυστυχῶς δὲν ἀναπνέομεν ὁπότε θέ-

λομεν οὐδὲ ὅπως θέλομεν· μάτην ἐκλείπει τὸ στόμα, ἔφραξε τὴν ρίνα, μετ' οὐ πολὺ ἐδέησε ν' ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη, τοὺς ῥῶθωνας καὶ νὰ εἰσπνεύσῃ βαθύτατα καθ' ὅσον οἱ πνεύμονές της δὲν εἶχον πλέον ἀέρα καὶ ὅπερ φοβερὸν ἐδέησε νὰ ἐπαναλάβῃ πολλάκις τὴν εἰσπνοὴν ταύτην.

Τότε δὲ τί; τί ἐμελλε τὰ παραχθῇ; Μὴ ἀναπνεύουσα μὲν ἐπνίγετο, ἀναπνεύουσα δὲ ἡσθάνετο.

Ἐν ᾧ δὲ ἡγωνία, ἡ χεῖρ της ἔψαυσε τὸ χαρτίον ὅπερ ἀντικαθίστα μίαν τῶν ὁδῶν τοῦ παραθύρου, οὐ πλησίον ἦτο ἡ κλίνη της.

Τὸ χαρτίον δὲν εἶνε φύλλον ὕαλου, θραύεται ἀκρότως καὶ θραυσθέν, ἄφινε τὸν ἐξωθεν ἀέρα νὰ εἰσέρχεται. Τί κακὸν ἦτο ἐάν το ἔθραυε; Ἦσαν μὲν συνηθισμένοι εἰς τὴν διεσθαρμένην ἐκείνην ἀτμοσφαῖραν, ἀλλ' οὐχ ἦτον ἐδυσφόρου βεβαιῶς. Λοιπὸν ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ μὴ ἐξυπνήσῃ τινὰ ἠδύνετο κάλλιστα νὰ σχίσῃ τὸ χαρτίον.

Ἀλλὰ δὲν ἔλαβε χρεῖαν νὰ προβῇ εἰς τὸ ἐσχατὸν τοῦτο μέτρον ὅπερ θὰ κατέλειπεν ἔγνη· ἐν ᾧ ἐψηλάφη τὸ χαρτίον ἡσθάνθη ὅτι δὲν ἦτο καλῶς τεταμένον καὶ διὰ τοῦ ὄνου ἠδυνήθη μετὰ προσοχῆς νὰ ἀποσπᾷ μίαν ἀκρὰν. Τότε κολήσασα τὸ στόμα ἐπὶ τοῦ ἀνοίγματος τούτου ἠδυνήθη νὰ ἀναπνεύσῃ καὶ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ τὴν ἐπῆρεν ὁ ὕπνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Ὅτε ἐξύπνησεν ἡ Πετρίνα, λάμψις τις ἐλεύκαινε τοὺς ὑαλοπίνακας, ἀλλὰ τοσοῦτον ὥχρά, ὥστε δὲν ἐρώτιζε τὸ δωματίον· ἐξω δὲ ἀλέκτορες ἐκράζον, διὰ δὲ τοῦ ἀνοίγματος τοῦ χαρτίου εἰσέδυνε ἀνὴρ ψυχρός. Ἦσαν ἐξημερώματα.

Καὶ ὁμῶς ἡ ἐξωθεν ἐρχομένη ἐλαφρὰ αὐτὴ πνοὴ δὲν ἴσχυσε νὰ ἐξαφανίσῃ τὴν κακοσμίαν τοῦ δωματίου, διότι ἐὰν εἶχεν εἰσέλθῃ ὀλίγος τις ἀνὴρ καθαρὸς, ὁ μεμολυσμένος ὁμῶς οὐδόλως εἶχεν ἐξέλθῃ, ἐπισωρευόμενος δὲ εἶχε παραγάγῃ ὑγρασίαν πνιγηράν.

Ἀλλ' ὁμῶς πάντες ἐκοιμῶντο ὕπνον ἀνίητον, διακοπτόμενον μόνον ἐκ διαλειμάτων ὑπὸ ὁλοφυγμῶν ὑποκώρων.

Ἐν ᾧ δὲ προσεπάθει νὰ εὐρύνη τὸ ἀνοίγμα τοῦ χαρτίου, ἐπληξεν ἀδεξιῶς διὰ τοῦ ἀγκῶνος ὑαλοπίνακα τινὰ ἀρκούντως ἰσχυρῶς, ὥστε τὸ παράθυρον τὸ κακῶς προσηρμοσμένον ἐν τῷ πλαίστιῳ τοῦ ἀντήχησε μετὰ δονισμῶν παραταθέντων. Οὐ μόνον οὐδεὶς ἀφύπνισθη, ὡς ἐφοβήθη ἡ Πετρίνα, ἀλλ' οὐδ' ἐφάνη ὅτι ὁ ἀσυνήθης οὗτος κρότος ἐτάραξε μίαν καὶ τῶν φιλύπνων.

Τότε ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν. Ἦσυχά ἦσυχά ἐξεκρέμασε τὰ ἐνδύματά της, ἐνεδύθη βραδέως ἀθρόβως, καὶ λαβοῦσα ἀνὰ χεῖρας τὰ σανδάλιά της, κατηυθύνθη ἀν-

πόδητος πρὸς τὴν θύραν, ὁδηγουμένη ὑπὸ τῆς ἡοῦς. Ἀνοίγει σιωπηλῶς αὐτὴν κλειστὴν ἀπλῶς διὰ πετούγιας, καὶ εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ διαζώματος τῆς κλίμακος οὐδενὸς παρτηρήσαντος τὴν ἐξόδον της. Τότε ἐκάθισεν ἐπὶ τῆς πρώτης βαθμίδος τῆς κλίμακος καὶ ὑποθηθεῖσα κατέβη.

Ἀ! καθαρὸς ἀνὴρ! ἡδονικὴ δροσερὰ αὔρα! οὐδέποτε εἶχεν ἀναπνεύσῃ μεθ' ὁμοίας μακαριότητος· καὶ διὰ τῆς μικρᾶς αὐλῆς ἐπορεύετο ἔχουσα τὸ στόμα ἀνοικτόν, τοὺς ῥῶθωνας σπαίροντας, τινάσσουσα τοὺς βραχίονας, σείουσα τὴν κεφαλὴν. Ὁ κρότος τῶν βημάτων της ἀφύπνισε κύνα τῆς γειτονίας, ὅστις ἤρχισε νὰ ὑλακτῇ, καὶ παρευθὺς ἄλλοι κύνας ἀνταπεκρίθησαν εἰς αὐτὸν ὀργίλοι. Ἀλλὰ τί τῇ ἐμελε; δὲν ἦτο πλέον ἡ καθ' ἣς οἱ κύνες ἦσαν πάντῃ ἐλεύθεροι· καὶ ἐπειδὴ τῇ ἤρσκει νὰ καταλίπῃ τὴν κλίνην της, εἶχε κάλλιστα τὸ δικαίωμα, ἀναμφιβόλως δικαίωμα πληρωθὲν διὰ τοῦ χρηματός της.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ αὐλὴ ἦτο λίαν μικρὰ ἀναλόγως τῆς χρεῖας ἣν εἶχεν ὅπως κινήθῃ, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν διὰ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας καὶ ἐβάδιζε τυχαίως κατ' εὐθείαν, οὐδόλως ἐρωτήσασα ἐαυτὴν ποῦ ἐπορεύετο. Ἡ νυκτερινὴ σκιά ἐπλήρου ἔτι τὴν ὁδὸν ἀλλ' ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς της ἔβλεπε τὴν ἡὺ λευκαίνουσαν ἡδὴ τὴν κορυφὴν τῶν δένδρων καὶ τὴν στέγην τῶν οἰκιῶν· ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων θὰ ἦτο ἡμέρα· τὴν στιγμὴν ταύτην κωδωνισμὸς ἀντήχησεν ἐν τῇ βαθείᾳ νυκτί· τὸ ὥρολόγιον τοῦ ἐργουσταίου ἐσήμανε τρεῖς, λέγον πρὸς αὐτὴν ὅτι εἶχε τρεῖς ἔτι ὥρας πρὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὰ ἐργαστήρια.

Τί θὰ ἔκαμνε τὰς ὥρας ταύτας; Ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ κοπιᾷσῃ πρὶν ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐργασίαν, δὲν ἠδύνετο νὰ βαδίξῃ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης, ἔκτοτε δὲ τὸ κάλλιστον ἦτο νὰ καθίσῃ πρὸς τὴν θύραν καὶ νὰ περιμένῃ.

Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ὁ οὐρανὸς εἶχε φωτισθῇ καὶ τὰ πράγματα περὶ αὐτὴν εἶχον λάβῃ ὑπὸ τὸ προσβάλλον αὐτὰ φῶς στήματα ἀρκούντως διακεκριμένα ὥστε ἠδυνήθη νὰ ἀναγνωρίσῃ ποῦ ἦτο.

Ἦτο δὲ ἀκριβῶς παρὰ τὸ χεῖλος ἐντομῆς τινος, ἥτις, ἀρχομένη ἐκείθεν ἐφαίνετο παρατείνουσα τὸ ὕδωρ αὐτῆς ἵνα συνενώσῃ αὐτὸ πρὸς ἄλλας ἰχθυολίμνας καὶ ἐξακολουθήσῃ οὕτω πρὸς τὸ ἐντομῶν εἰς ἐντομὰς τὰς μὲν μεγάλας τὰς δὲ μικράς, ὅπως ἔτυχε νὰ γίνῃ ἡ ἐργασία τῆς ἐξαγωγῆς τῆς τύρφης μετὰ τοῦ μεγάλου ποταμίου. Ἐμείνεν ἐκεῖ ὀλίγον, ἔπειτα δὲ ἐπειδὴ ἡ θέσις δὲν τῇ ἐφαίνετο καλὴ ἵνα καθίσῃ, ἐξηκολούθησε τὴν ὁδόν, ἥτις καταλείπουσα τὸ ἄκρον τῆς ἐντομῆς, ἀνῆρχετο ἐπὶ τῆς κλιτύος λοφίσκου δασώδους· ἐν τῇ

λόγμῃ ταύτῃ θὰ εὕρισκεν ἀναμφιβόλως τὸ ζητούμενον.

Ἐν ᾧ δὲ προσήγγιζεν ἐκεῖ, παρετήρησε κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ἐντομῆς, ἥτις ἐκείτο ὑπὸ τὴν λόγμην, καλύδην ἐκ κλάδων καὶ καλάμων ἐξ ἐκείνων αἰφινες χρησιμεύουσι τὸν χειμῶνα εἰς τὴν θύραν τῶν διαβατικῶν πτηνῶν. Τότε δὲ διανοήθη ὅτι, ἐὰν ἠδύνετο νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καλύδην ταύτην θὰ εὕρισκε καλὴν κρύπτην καὶ οὐδεὶς θὰ ἠδύνετο νὰ ἐρωτήσῃ τί ἐπραττεν ἐντὸς τῶν λειμῶνων κατὰ τὴν πρῶτὴν ἐκείνην ὥραν, οὐδὲ θὰ ἐξηκολούθει νὰ δέχεται τὰς χονδρὰς σταγόνας τῆς δρόσου αἰφινες κατέρρεον ἀπὸ τῶν κλάδων οἵτινες ἀπετέλουν σκέπη ὑπὲρ τὴν ὁδὸν καὶ τὴν ὑγραίνον ὡς ἀληθῆς βροχῇ.

Κατέβη πάλιν καὶ ἀναζητοῦσα εὗρε τέλος ἐντὸς τινος ἰτεῶνος μικρὰν ἀτραπὸν μόλις κεχαρμμένην, ἥτις ἐφαίνετο φέρουσα εἰς τὴν καλύδην καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀτραπὸν. Ἀλλ' αὕτη ἔφερε μὲν πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀλλ' οὐχὶ ὁμῶς καὶ μέχρι αὐτῆς, διότι ἦτο φκοδομημένη ἐπὶ μικροτάτου νησιδίου πεφυτευμένου τρεῖς ἰτέας, αἰφινές τῳ ἐχρησίμευσον ὡς σκελῆς καὶ τάφρος πλήρης ὕδατος ἀπεχώριζεν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ ἰτεῶνος. Εὐτυχῶς κορμὸς δένδρου ἦτο ἐρριμμένος ἐπὶ τῆς τάφρου ταύτης· καὶ τοι δὲ ἦτο ἱκανῶς στενός, καὶ τοι ἦτο καὶ αὐτὸς ὑγρὸς ὑπὸ τῆς δρόσου ἥτις τὸν καθίστα ὀλισθηρόν, ἀλλὰ δὲν ἦτο τοιοῦτος ὁποῖος νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Πετρίναν. Διεπέρασε τὴν τάφρον καὶ εὐρέθη πρὸ θύρας ἐκ καλαμίων δεδεμένων δι' ἰτεῖων κλάδων οὐς ἀπλῶς ἀποσύρσασα ἤνοιξεν αὐτήν.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ

ΟΛΟΙ ΜΟΥΣΙΚΟΙ

[ΠΑΙΔΙΚΗ ΚΩΜΩΔΙΑ]

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ σελ. 123)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΡΙΤΗ

ΣΚΗΝΗ Α'

ΣΤΕΦΑΝΟΣ, ΚΙΜΩΝ, ΑΛΚΗΣΙΣ, ΚΑΛΛΙΟΠΗ.

[Τὰ παιδία καθήμενα εἰς τὸ ἐμπρόσθιον μέρος τῆς σκηνῆς παρατηροῦσι μαζὶ λεύκωμα φωτογραφιῶν· δευτέρα σκηνή, ἥτις θὰ ὑψωθῇ εἰς τὴν ἀκόλουθον σκηνὴν θὰ κρύπτῃ τὸ βάθος τοῦ δωματίου.]

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Κύττα ἐδῶ, Ἀλκηστis, τί ὠραία που εἶνε ἡ Ὀλυμπία! θαρρῶ πως εἴμεθα ἐκεῖ ἀκόμη. Τί ὠραῖο που εἶνε τὸ ταξίδι τῆς Ὀλυμπίας. Μὰ σὺ γυρνᾷς ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι σου, δὲ σ' ἀρέσει, φαίνεται...

ΑΛΚΗΣΙΣ. ὦ! πολὺ, σὲ βεβαιῶ· ἀλλὰ σκέπτομαι κατὶ ἄλλο τώρα.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ. Τί πράγμα; πές το γρήγορα.

ΑΛΚΗΣΙΣ. Σκέπτομαι πως εἴμεθα πολὺ ὠραῖα ἐδῶ εἰς τοῦ θεοῦ μας... Τί καλὸς που εἶνε ὁ ἐμᾶς, τί ευγενής ὁ τῇ μητέρᾳ. Καλὰ εἴμεθα ὅς τὴν Ὀλυμπία, ἀλλὰ ἦσαν τόσοι ξένοι ἐκεῖ, ἐν ᾧ ἐδῶ νοιώθωμεν ὅτι ὁ θεὸς μᾶς ἀγαπᾷ καὶ εἶνε τόσο εὐχάριστο...

ΚΙΜΩΝ. ὦ, ἡ Ἀλκηστis ἔχει δίκαιον· ἂν ὁ θεὸς δὲν ἦτανε τόσο πολὺ γέρον, θὰ ἐνόμιζα πως εἶνε ὁ καίμενος ὁ πατέρας που ἐγνωρίσαμε τόσο ὀλίγο καὶ ἐρχεται νὰ μας χαϊδέψῃ ἀκόμη λίγο...

ΚΑΛΛΙΟΠΗ. Προχθὲς μᾶς ἠγόρασε εἰς ὅλους ἀπὸ ἑνα δῶρον· ἐγὼ θὰ το φυλάγω πάντα τὸ δῶρόν μου ἐδῶκε.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Καὶ ἡ Σοφία ἐμουρμούριζε τόσα γιὰ τὸν καίμενο τὸ θεῖο· ἐγὼ νὰ σας πῶ, βρίσκω πως κάμνει πολὺ καλὰ καὶ ἀγαπᾷ τὴν μουσικὴν...

ΚΙΜΩΝ. Ἡ Σοφία θυμῶναι που πρέπει πάντα νὰ ξεσκονίζῃ τὰ ὄργανα...

ΑΛΚΗΣΙΣ. Ἐγὼ νὰ σου εἰπῶ θὰ εἰπῶ τῆς μητέρας νὰ μου δώσῃ τὴν ἀδειαν νὰ μου δώσῃ ἑνα ξεσκονιστήρι καὶ θὰ φροντίζω ἐγὼ διὰ τὴν σκόνιν· ἐγὼ θὰ καθαρίζω τὸ πιάνο, τὸ βιολεντοσέλλο, τὸ φλάουτο, μ' ἑνα λόγο ὅλα τὰ ὄργανα τοῦ θεοῦ μας.

ΚΑΛΛΙΟΠΗ. Μοῦ ἔρχεται μία ιδέα. Ἀκούστε! Ἐν ᾧ κοιμᾶται ὁ θεὸς νὰ του κάμωμεν μίαν συναυλίαν. Ἐγὼ θὰ παίξω μετὰ τὴν Ἀλκηστin τὸ κ α τ ρ μ α ί ν, ὁ Κίμων τὴν σονάτα του, ὁ Στέφανος ἑνα κομμάτι μετὰ τὸ βιολί του καὶ ἔπειτα θὰ τοῦ τραγουδήσωμε τὴν ὠραία βαρκαρόλα που ἐμάθαμε μετὰ τὴν μητέρα. Σύμφωνοι;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Λαμπρά. Μόνο που θὰ ξυπνήσωμε τὸ θεῖο. Αὐτὸ δὲν το σκέφθηκαν;

ΚΑΛΛΙΟΠΗ. Τὸ σκέφθηκαν! μὰ δὲν πειράζει· θὰ ξυπνήσῃ μετὰ τὴν μουσικὴν καὶ θὰ εὐχαρισθῇ πολὺ· ἔλατε γρήγορα νὰ ἐτοιμασῶμε τὴν συναυλίαν μας.

ΑΛΚΗΣΙΣ. Καὶ δὲν θὰ μας μαλώσῃ λέγεις ἡ μητέρα;

ΣΤΕΦΑΝΟΣ. Ὅχι, ὄχι, μὴ σε μέλῃ· ἡ μητέρα ἴσα ἴσα θὰ εὐχαρισθῇ.

ΚΙΜΩΝ. Ἦθελα νὰ ἰδῶ τί μοῦτρα θὰ κάμῃ ἡ Σοφία!

ΚΑΛΛΙΟΠΗ. Ἐμπρός· δουλεῖα τώρα!

[Καὶ τὰ τέσσαρα παιδία ἀναχωροῦν τρέχοντα. Μόλις ἐξαφανίζονται καὶ σηκώνεται τὸ δεῦτερον παραπέτασμα· ὁ θεὸς Βαρνάβας φαίνεται ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλινέτρου φορῶν τὸν κοιτωπτήν του καὶ τὸν σκουφὸν του.]

ΣΚΗΝΗ Β'

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. (μόνος· στρέφεται καὶ ὁμιλεῖ εἰς τὸν ὕπνον του) Ἡ μουσικὴ... θεῖα τέχνη... μαγευτικὴ... (Στρέφεται καὶ πάλιν). ὦ! ἡ μουσικὴ (τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούεται κλειδοκτύμβαλον). Τί ὦρεται ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τὸ κεφάλι σου, δὲ σ' ἀρέσει, φαίνεται...

ΑΛΚΗΣΙΣ. ὦ! πολὺ, σὲ βεβαιῶ· ἀλλὰ σκέπτομαι κατὶ ἄλλο τώρα. ΚΑΛΛΙΟΠΗ. Τί πράγμα; πές το γρήγορα.

στιγμὴν ἔπειτα ἀρχίζει βιολίον). ὦ, τί ὠραῖον ὄνειρον! Ἦκουα τόνους βιολίου τόσον γλυκεῖς, τόσον ἀρμονικοὺς... Ἀλλὰ δὲν ἔβλεπα τὸν μουσικὸν ποὺ ἐπαίξε... καὶ δὲν ξέρω πῶς, ἀλλὰ μοῦ ἐφαίνετο εἰς τὸ ὄνειρόν μου πως ἔπρεπε νὰ εἶνε πολὺ νέος, σχεδὸν παιδί... Ἀχ! ἂν εἴξευρα κανένα παιδί νὰ παίξῃ ἔτσι... (Ἡ μουσικὴ ἀρχίζει πάλιν, ἀλλὰ ἡσυχῶς καὶ ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐπὶ τῶν βαρκαρόλας. Ὁ θεὸς Βαρνάβας ἀνορθοῦται ἐκ κλινῆς καὶ ἀκούει).

ὦ! δὲν ὄνειρεύομαι! Εἶμαι ἐξυπνος. (Τὰ παιδία τραγουδοῦν τὴν βαρκαρόλα).

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Τί ὠραία ἐκπληξis! Ἀλλ' ἀπὸ ποῦ βγαίνουν αἱ δροσεραὶ καὶ καθαφαὶ αὐταὶ φωναί... Ποιὸς τραγουδεῖ τόσον πλησίον... (Κάμνει βήματ' αἰς τὸν θύραν).

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ (ἐμφανίζονται ἔσφρα εἰς τὸ τέλος τοῦ ἡματιοῦ). Ἡμεῖς εἴμεθα, καλὲ θεῖε, ἡμεῖς εἴμεθα!

ΣΚΗΝΗ Γ'

Ὁ θεὸς ΒΑΡΝΑΒΑΣ, τὰ ΠΑΙΔΙΑ, Κυρία ΕΛΠΙΝΙΚΗ.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Πῶς; σεῖς εἰσθε, παιδιὰ; Ἐλάτε νὰ σας φιλήσω! ὦ πόσο μ' εὐχαριστήσατε! (Τὰ παιδία τρέχουν εἰς τὴν ἀγκάλην του. Ἡ κυρία Ἐλπινικὴ εἰσέρχεται τὴν στιγμὴν ἐκείνην καὶ βλέπει μετὰ ἐκπληξis τὴν σκηνὴν ἐκείνην). Πλησίασε, πλησίασε, ἀνεψία μου! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος· ἔχεις λαμπρὰ παιδιὰ... Ἠλθαν καὶ μοῦ ἔκαμαν συναυλίαν ἐν ᾧ ἐκοιμώμενον καὶ ἐξύπνησα μετὰ τὴν γλυκεῖαν τὴν φωνὴν· νοιώθουν μουσικὴ, καὶ ἄς εἶνε καὶ μικροὶ ἀκόμη.

ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ. ὦ, θεῖε, εἰσθε τὸσον καλὸς· ἔχουν κλίσιν εἰς τὴν μουσικήν, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Λοιπὸν νὰ σου πῶ ἑνα λόγο. Ἐγὼ πλέον δὲν μπορῶ νὰ κάμω χωρὶς τὰ παιδιὰ... Παιδιά μου, θέλετε νὰ εἰσθε πάντα μαζί μου, μετὰ τὸν θεὸν σας Βαρνάβα;

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ (παρατηροῦντα τὴν μητέρα των) Ναι, ναι, ἂν θέλῃ ἡ μητέρα.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Καὶ θὰ παίζω μουσικὴ κάθε ἡμέραν, κάθε βράδυ, αἱ καλὰ μου παιδιὰ; Τί εὐτυχία! (Κατ' ἰδίαν). Ὅλα τὰ γεροντοπαλλήκαρα πρέπει νὰ ζοῦν μετὰ μίαν συγγενικήν των οἰκογένειαν, ὅχι νὰ ἔχουν ὡς μόνον συντροφία τῶν μία γυναικάρ' ὑπηρέτρια. (Ἡ Σοφία εἰσέρχεται καθ' ἣν στιγμὴν ὁ θεὸς Βαρνάβας λέγει τὰς τελευταίας λέξεις).

ΣΚΗΝΗ Δ'

Σοφία. Τώρα πλέον δὲν βαστῶ, πρέπει νὰ φύγω. (Εἰς τὸν θεὸν Βαρνάβαν) Θὰ σας παρακαλέσω πολὺ νὰ μου κάνετε τὸ λογαριασμό...

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Καλὰ... τὸ βράδυ... ὅπως πάντοτε.

Σοφία. Ὅχι, ἀμέσως· γιατί θὰ φύγω· πρέπει νὰ φύγω τὸ γρηγορώτερο. Ἡ μουσικὴ, ἡ σκόνη· τόσος κόσμος καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδιὰ, μετὰ τὸν ἄνω κατῶ· δὲν βαστῶ πλέον!

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Καλά· πήγαινε και ετοίμασε τὰ πράγματά σου· τώρα ἔρχομαι καί σε πληρώνω. (Ἡ Σοφία ἐξέρχεται μανιώδης ἀποσπῶσα μετ' ὀργῆς τὴν ποδιάν της).

ΚΥΡΙΑ ΕΛΠΙΝΙΚΗ. Μὴν ἀνησυχεῖτε, θεῖε· εἰς τὸ ἐξῆς δὲν θὰ σας συμβαίνουν τοιαῦται δυσάρεστοι σκηναί.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ. Ἐγὼ δὲν δίδω καὶ πολλὴν σημασίαν. Ἡ μουσικὴ ἔχει τὸ δῶρο νὰ μας κάμνῃ νὰ λησμονῶμεν αὐτὰς τὰς μικρὰς ἀθλιότητας τῆς ζωῆς.

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ. Καὶ θὰ ἀγαπῶμεν ὅλοι τὴν μουσικὴν, θεῖε.

ΘΕΙΟΣ ΒΑΡΝΑΒΑΣ (γελῶν). Νὰ πῶς παι-

διὰ μὲ καλὴν ἀνατροφὴν κατορθώνουν καὶ συμβιβάζουν τὴν μονομανίαν ἐνὸς γέροντος, ἀντὶ νὰ τον περιπαίξουν, καὶ νὰ πῶς θὰ κερδίσωμεν ὅλοι που θὰ εἴμεθα ἡνωμένοι καὶ ἀγαπημένοι.

(Ἡ αὐλαία πίπτει).

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΣΤΗΡ ΕΝ ΚΑΤΑΓΙΓΙΔΙ

Ὁ Ἰωσήφ Μελλίρης ἦτο φύλαξ ἐνὸς φάρου, ὅστις ὑψοῦτο ἐπὶ τινοὺς μικρὰς νήσου. Κατόκει δ' ἐκεῖ μετὰ τῆς συζύγου του Μάρθας καὶ τῆς θυγατρὸς του Ἐλενίτσας, τὴν ὁποίαν θωπευτικῶς ἀπεκάλεε Νίτσαν, κόρην δώδεκα περίπου ἐτῶν. Ἡ μικρὰ νήσος ἀπετελεῖτο ἐκ σωροῦ βράχων, ἦτο δὲ τόσον ξηρά, τόσον ἀγονος ὥστε οὐδεὶς πλὴν τοῦ Μελλίρη θὰ ἐδέχετο νὰ κατοικήσῃ ἐπ' αὐτῆς. Ὁ οἰκίκοις τοῦ ἔκειτο ὑπὸ τὸν πύργον τοῦ φάρου, τὸ δὲ ἔργον τοῦ συνίστατο εἰς τὸ νὰ διατηρῇ ἀνημμένους τὴν νύκτα τοὺς λαμπτήρας, οἵτινες δεικνύουσιν εἰς τὰ πλοῖα διὰ τῆς θέσεώς των, τοῦ χρώματος των καὶ τὴν διάταξιν τῶν φῶτων των, τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ κολουθήσωσιν.

Ἀπαγορεύεται αὐστηρότατα εἰς τοὺς φύλακας νὰ ἐγκαταλείπουν τὴν θέσιν των, διότι οἱ ναυτικοὶ οἱ ταξιδευόντες παρὰ τὰς ἀκτὰς καὶ τὰς ἐλπίδας των ἐναποθέτοντες εἰς τὸ φῶς τῶν φάρων, θὰ διέτρεχον τὸν κίνδυνον νὰ συντριβῶσιν ἐπὶ τῶν βράχων, ἂν δὲν ἐβλεπον τὸ φῶς. Πρέπει λοιπὸν ἐκαστὴν ἐσπέραν ν' ἀνάπτωνται οἱ λαμπτήρες καὶ νὰ διατηρῶνται ὅλην τὴν νύκτα. Εἰς τινὰς φάρους ὑπάρχουν περισσότεροι φύλακες πρὸς τοῦτο, εἰς τινὰς ἄλλους ὅμως ὑπάρχει εἰς καὶ μόνος καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ καθήκοντος εἶνε τότε δυσχερεστάτη.

Ὁ Ἰωσήφ βοηθὸν εἰς τὸ ἔργον τοῦ εἶχε τὴν σύζυγόν του. Αὕτῃ ἐκαθάριζε τοὺς λαμπτήρας, ἔχυνεν ἔλαιον εἰς αὐτοὺς καὶ διατήρει καθαροὺς τοὺς ἐκ λείου μετάλλου ἀνταυγαστήρας, οἵτινες ἐκρησσίμουν εἰς τὸ νὰ στέλλωσι μακρὰν τὸ φῶς. Ἡ δραστηρία χεὶρ τῆς Μάρθας τοὺς ἔκαμνε νὰ λάμπουν ὡς ἄργυρος.

Ὅσοι εἶδτε ποτὲ φάρους γνωρίζετε ὅτι συνήθως ἡ κλῖμαξ ἢ φέρουσα πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου εἶνε ἀνωφερὴς καὶ στενὴ. Ἡ Μάρθα ἀνέβη καὶ κατέβη αὐτὴν τρέχουσα πολλάκις, ἀλλ' ἡμέραν τινὰ ἐν ᾗ κατέβαινε πάλιν μετὰ σπουδῆς ἐπαρπάτησε καὶ θὰ ἐκρημνίζετο ἔως κάτω, ἂν ἡ κλῖμαξ δὲν εἶχε σχῆμα κοχλιοειδές.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Νίτσα ἀκούσαντες τὴν ὀξείαν κραυγὴν τῆς πεσοῦσης προσέτρεξαν καὶ ἀνῆγειραν τὴν δυστυχὴ Μάρθαν, ἥτις ἦτο ἀναίσθητος, καὶ μετέφερον αὐτὴν εἰς τὴν κλίνην της. Ἐσπόγγισαν τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἀπὸ μεγάλῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου πληγῇ. Ἡ Νίτσα ἡσθάνετο κοιμένα τὰ γόνατά της ἐν ᾗ κατὰ διαταγὴν τοῦ πατρὸς της ἔτρεχε νὰ φέρῃ νερόν ἢ πανί. Τὰ δάκρυα τὴν ἐπνίγον, ἀλλ' ὡς γενναία κόρη προσεπάθησε νὰ καταβάλῃ τὴν συγκίνησίν της καὶ νὰ φροντίσῃ μόνον πῶς νὰ φανῇ χρήσιμος.

Ἡ δυστυχὴς Μάρθα συνῆλθε μετ' ὀλίγον, ἀλλ' ὅτε προσεπάθησε νὰ ἐγερθῇ εἶδε μὲ τρόμον ὅτι ὁ εἰς ποῦς αὐτῆς ἤρνετο νὰ τὴν ὑπηρετήσῃ. Ματαίως ἠγωνίσθη νὰ κατανικήσῃ τοὺς πόνους τοὺς ὁποίους ἡσθάνετο· ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ πάλιν ἐπὶ τῆς κλίνης ἐκβάλλουσα κραυγὴν ἀπελπισίας.

Εἶχε θραυσθῇ ἡ κνήμη της. Ἐπρεπε νὰ προσκληθῇ ἱατρός· ἀλλὰ ποῦ νὰ εὑρεθῇ ἐκεῖ ἱατρός· μόνον εἰς τὸ χωρίον, τὸ ὁποῖον ἦτο εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν ἦτο κουρεὺς τις ὅστις μετῆρχετο καὶ τὸν πρακτικὸν ἱατρὸν· ἦτο ἐπιδέξιός καὶ εἶχε καλὴν φήμην εἰς τὰ περίε.

Ἦτοιμάσθη ν' ἀναχωρήσῃ· ἦτο ἀκόμη πρωΐ· ἤλπιζε νὰ ἐπιστρέψῃ ἐνωρίς καὶ ν' ἀνάψῃ τοὺς λαμπτήρας. Ἀφ' οὗ παρήγγειλεν εἰς τὴν κόρην του νὰ προσέχῃ πολὺ τὴν μητέρα της ἐπήδησεν εἰς τὴν βαρκούλαν καὶ ἀνεχώρησεν. Ἡ Νίτσα ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας τον παρατήρει ἀπομακρυνόμενον ἔως οὗ ἐπὶ τέλους ἐξηφανίσθη.

Παρήλθον τέσσαρες ὥραι μετὰ μεσημβρίαν, ἀλλ' ὁ Ἰωσήφ δὲν ἐπανῆλθεν. Ἡ Νίτσα ἐξήταξε τὴν πρὸ αὐτῆς ἐκτεινόμενην θάλασσαν· ἡ λέμβος δὲν ἐφαίνετο. Ἡ θάλασσα ἥτις τὴν πρωΐαν ἦτο λεῖα ὡς καθρέπτης, καὶ ἀντικατοπτρίζε τὸν οὐρανόν, ἔγινε σκυθρωπὴ· ἤρχισε νὰ ὀγκώνεται, τὰ δὲ κύματα ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐγίνοντο σφοδρότερα καὶ πυκνότερα. Ἐπληττον μετὰ ῥόχθου τοὺς βράχους ῥίπτοντα μακρὰν ἄφρον χιονώδη. Ἀνησυχία κατέλαβε τὴν καρδίαν τῆς κόρης. Τί συνέβη; Διατί ὁ πατὴρ της δὲν ἦλθε; μήπως δὲν εὔρε τὸν πρακτικὸν ἱατρὸν;

Ἡ μήτηρ της ἀσθενεῖς μόνον στεναγμούς ἐξέβαλλεν, ἀλλ' ἡ Νίτσα ἡσθάνετο ὅτι ὑπέφερε σκληροὺς πόνους, καὶ ἐλυ-

πεῖτο κατάκαρδα διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκουφίσῃ τοὺς πόνους ἐκείνους. Ἐξήταξε τὸν ὀρίζοντα μὲ βλέμμα ὀλονὲν ἀγωνιώδες, ἐλπίζουσα ὅτι θὰ ἴδῃ τέλος τὴν λέμβον τοῦ πατρὸς της, ἥτις θὰ ἔφερε τὸν ἱατρὸν.

Ἐπλησίαζεν ἡ νύξ καὶ ἡ λέμβος δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη· ἡ θάλασσα ἦτο τρικυμιώδης τῶρα· τὰ ἀπειλητικὰ κύματα εἰσώρμων εἰς τὴν ἀκτὴν μετὰ φοβεροῦ κρότου· τὰ σύννεφα εἶχον συσσωρευθῇ σχηματίζοντα περίξ τῆς νήσου πυκνὴν ὁμίχλην, ἥτις καθίστατο ὀλονὲν πυκνότερα.

Ἡ ἀσθενής, ἥτις ἔως τότε ἐφαίνετο ὑπομονητικῶς ὑποφέρουσα τοὺς πόνους, ἐκινεῖτο πυρετωδῶς ἐντὸς τῆς κλίνης της. Ἡ Νίτσα, ἥτις ἀπὸ τῆς θύρας ἔτρεχεν εἰς τὴν κλίνην, τὴν ἤκουσε νὰ ψιθυρίσῃ μὲ διακεκομμένας φράσεις:

— Θάρρη πολὺ ἀργά! . . . Τί θὰ γίνωμε; . . . Θὰ τὸ μάθῃ ὁ ἐπιθεωρητής! . . . Δὲν θὰ γυρίσῃ τὴν ὥρα που πρέπει! . . . Ἀχ! γιατί ἔπεσα! . . .

— Πονεῖς μητέρα! ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ἡ Νίτσα, κύπτουσα εἰς τὴν κλίνην.

— Δὲν ἀνησυχῶ γιὰ τὸν πόνο μου... μὰ αἱ λάμπες! εἶπεν ἡ Μάρθα· ἂν τὸ μάθῃ ὁ ἐπιθεωρητής! . . .

— Αἱ λάμπες! ἐψιθύρισε ἡ Νίτσα, ἥτις ἤξευρε μὲν ὅτι ὁ φάρος ἔπρεπε νὰ φέγγῃ τὴν νύκτα—ἦτο ὑψιστον καθήκον τοῦτο—ἀλλὰ εἰς τὴν ταραχὴν της τὸ ἐλθισμόνησε, αἱ λάμπες . . . θὰ τες ἀνάψω ἐγώ.

— Εἶνε πολὺ ὑψηλὰ· δὲν θὰ μπορέσῃς . . . εἶπεν ἡ δυστυχὴς γυνή. . . . Ἀς δοκιμάσω ἐγώ.

Ἐκινήθη νὰ σηκωθῇ, ἀλλ' ἐπανεπέσεν εἰς τὴν κλίνην στενάζουσα.

— Δὲν μπορῶ! εἶπε.

— Μὴν ἀνησυχῆς, μητέρα, εἶπε ζωηρῶς ἡ κόρη· βοηθήσασα αὐτὴν νὰ ἐξαπλωθῇ ἀνέτως. Ἀκουσε· μοῦ ἔρχεται μιὰ ἰδέα· θὰ πάγω νὰ πάρω μιὰ λάμπα, θ' ἀναβῶ 'ς τὸν πύργον, καὶ θὰ τὴν κρατῶ 'ς τὸν ἀέρα . . .

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Ω.

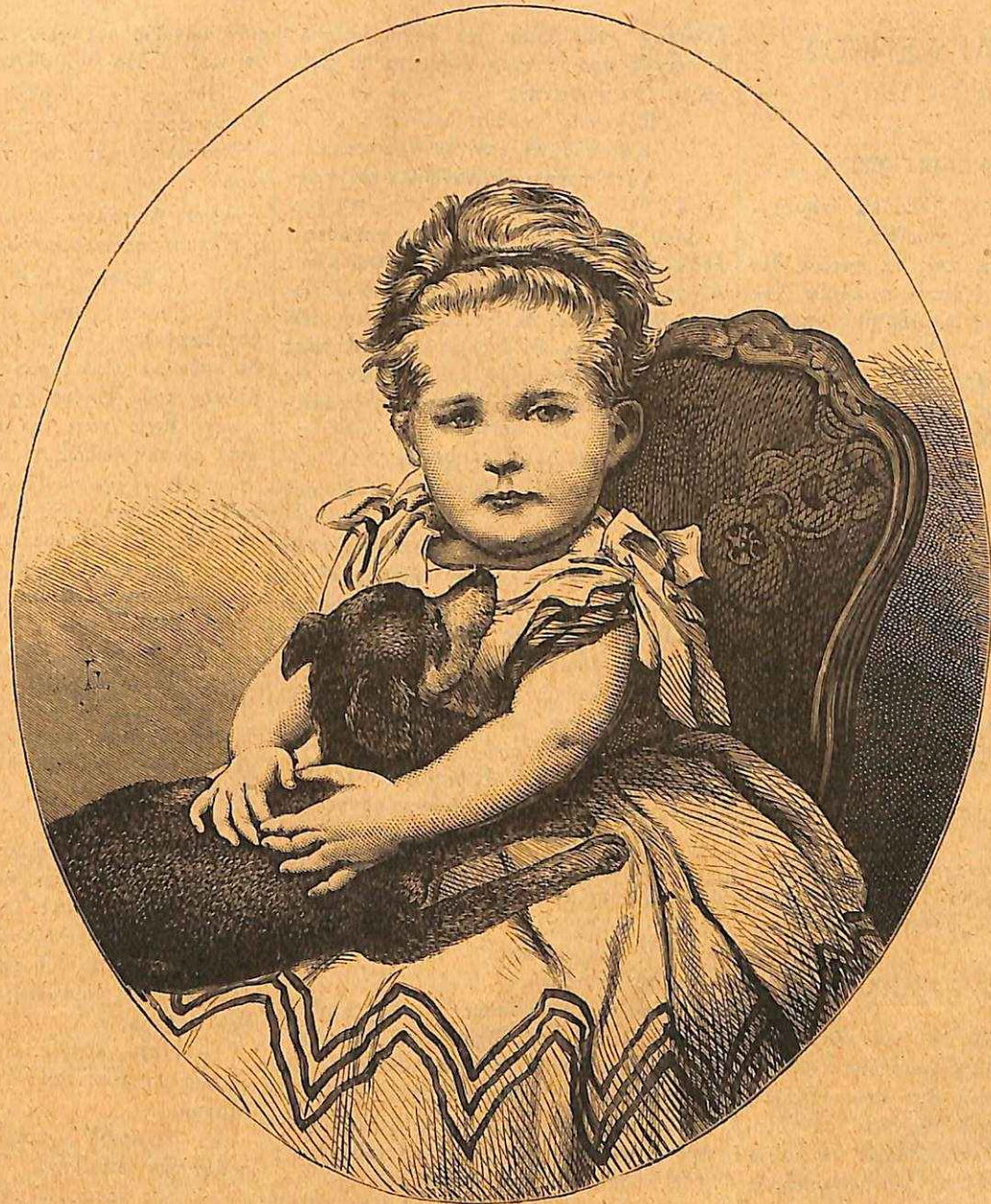
ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΑ, ΣΤΑΛΑΓΜΑΤΙΑ

Σταλαγματιά σταλαγματιά γεμίζει ἡ στάμνα ἢ πλατεῖα· καὶ ἔτσι δά, κουκκὶ κουκκὶ γεμίζει ὁ κόσμος τὸ σακκί.

Κι' ὀλίγ' ὀλίγο ἀπ' τὴ σπουδὴ κάθε φιλόπονο παιδὶ τὴν γνῶσιν παίρνει καὶ τὸ φῶς καὶ γίνετ' ἄνθρωπος σοφός.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Καμμιά φορά, ὅταν εἶνε μερικοὶ θυμωμένοι καὶ θέλουν νὰ ὑβρίσουν κάποιον, τοῦ λέγουν: Ζῶν! (Καθόλου δὲν μ' ἀρέσουν ὅσοι ὑβρίζουν).

Ζῶν! Σὰν νὰ λέγουν τὸ χειρότερο ὃν που εὑρίσκεται εἰς τὸν κόσμον.

Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ζῶα που ἔχουν καρδιά, ἔχουν προσίωσι, ἔχουν καλωσύνη.

Θέλετε νὰ σας ἀναφέρω ἕνα;

Τὴν Σπίθα τῆς Πιπίτσας.

Εἶνε σπῖθα μοναχὴ. Ὅταν ἡ μικρὰ κυρία της κάθεται εἰς τὸ τραπέζι, ἡ Σπίθα ἔρχεται, ἀπλώνει τὰ δύο πόδια της, πιάνει τὴν Πιπίτσα ἀπὸ τὸ ἐνδύμα καὶ γράζει μιὰ ἰδιαίτερη φωνὴν σὰν νὰ λέγῃ: Πεινώ, Πιπίτσα μου!

Καὶ ἡ Πιπίτσα τῆς δίνει καὶ τρώγει.

Ὅταν εἶνε εἰς τὸ σχολεῖον ἡ Πιπίτσα καὶ ἐπιστρέψῃ

τότε νὰ ἴδῃτε· τρέχει εἰς τὴν πόρτα καὶ ἀρχίζει νὰ πηδᾷ καὶ σηκώνει τὰ δύο πόδια καὶ βγάζει θωπευτικὰς φωνὰς καὶ δαγκάνει, ἀπαλὰ ἀπαλὰ ἐννοεῖται, τὸ χεῖρ τῆς Πιπίτσας καὶ δὲν ἡσυχάζει ἂν δὲν τὴν χαϊδέψῃ, ἂν δὲν εἴπῃ δύο τρία καλὰ λογάκια.

Ὅταν ἡ Πιπίτσα εἶνε εἰς τὸ σπῖτι καὶ κάνει ἐργόχειρο, ἡ Σπίθα κάθεται 'ς τὰ πόδια της, ἡ ἀναβαίνει καὶ 'ς τὴν ἀγκαλιά της καὶ ξεκουράζεται καὶ εἶνε εὐτυχισμένη.

Εἶνε πάντα μαζί. Πάντα ἀχώριστοι.

Ἡ Σπίθα τὴν ἀγαπᾷ πολὺ πολὺ τὴν Πιπίτσα, γιατί καὶ ἡ Πιπίτσα εἶνε καλὴ καὶ ἀγαπᾷ τὴν Σπίθα. Καὶ ὅμως πόσα παιδιὰ τ' ἀγαποῦν πολὺ πολὺ οἱ γονεῖς των καὶ αὐτὰ τοὺς λυποῦν!

Καὶ ὅμως ἡ Σπίθα εἶνε ζῶν! Εἴθε νὰ εἶχαν τόση καλὴ καρδιά καὶ ἀφοσίωσι καὶ πολλοὶ ἄνθρωποι!

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 126].

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Τὸ ὥρολόγιον τοῦ Λεβουκά ἐσήμαινε τὴν ὀγδὲθην ὥραν τῆς πρωΐας.

— Ὅκτὼ ἡ ὥρα καὶ τὰ παῖδιά δὲν ἐσηκώθησαν ἀκόμη! εἶπεν ἡ κυρία Λεβουκά μετ' ἀπορίας καὶ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ: Μυάνα! Μυάνα!

Ἄλλ' οὐδεμία ἀπάντησις ἐδόθη εἰς τὴν πρόσκλησίν της. Τότε εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μυάνας· ἡ κλίνη ἦτο κενή· ὤρμησε καὶ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου ἐκοιμάτο ὁ Ἐλευθέρης ὁμοίως.

Ἡ κυρία Ἀναστασία δὲν ἤξευρε τί νὰ φαντασθῇ καὶ ἐμελλε νὰ προσκαλέσῃ τὸν σύζυγόν της, ὅτε ἐπὶ μικρᾶς καρύνης τραπέζης διέκρινε χαρτίον τι. Τὸ ἔλαβε καὶ τὸ ἥνοιξε.

— Τὸ γράψιμο τοῦ Ἐλευθέρη! ἐψιθύρισε.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθε καὶ ὁ Φιλήτωρ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνεχείρισε τὴν μικρὰν ἐπιστολήν.

— Διάβασέ την, τῷ εἶπε, ἐγὼ δὲν ἀντέχω...

Ὁ Λεβουκάς ἀνέγνωσε μὲ σοβαρὰν φωνὴν τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας διορθώονμεν, ἐννοεῖται, τὰς ἀνορθογραφίας.

«Πατέρα Φιλήτωρ καὶ μητέρα Ἀναστασία.

»Εἰπατέ πως ἂν δὲν μας ἐπαίρνατε ἔς τὸ σπῖτι σας, θὰ εἰμπορούσατε ν' ἀγοράσατε τὴν μηχανὴν διὰ τοὺς φελλούς.

Ἡ Μυάνα καὶ ἐγὼ ὅσο καὶ ἂν ἐδουλεύαμε, δὲν θὰ εἰμπορούσαμε νὰ κάμωμε ὅση δουλειὰ κάμνει μία μηχανή. Δι' αὐτὸ ἐπροτιμήσαμε νὰ φύγωμε παρὰ νὰ γίνωμε ἐμπόδιο καὶ νὰ μὴν ἀγοράσετε τὴν μηχανή. Λυπούμεθα πολὺ που φεύγομε· ἡ καλὴ ἀδελφὴ μου Μυάνα κλαίει αὐτὴ τὴν στιγμὴ· ἐφανήκατε τόσο καλοὶ καὶ διὰ τοὺς δύο μας· ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγωμεν. Διὰ νὰ ἐκτελέσωμεν τὸν σκοπὸν μας ἐπήραμεν ἑκατὸ δραχμὰς ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ καταστήματος· ἐλπίζομεν πως θὰ μας συγχωρήσετε· θὰ τὰς φέρομεν ὅπισω χωρὶς ἄλλο, διότι ἐλπίζομεν ὅτι τὰ σχέδιά μας θὰ ἐπιτύχουν.

Σὰς φιλοῦμεν μὲ ὅλην τὴν καρδιά μας· κλαίομεν σὰν μωρὰ παῖδιά ἐν ᾧ φεύγομεν. Ἡ Μυάνα σὰς παρακαλεῖ ν' ἀγαπάτε τὸν Καναδῆ καὶ νὰ τον προσέχετε.

Ἐλευθέρης, Μυάνα».

Καὶ οἱ δύο ἔμειναν σιωπηλοὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· καὶ λυγρὸς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ στήθους τοῦ Φιλήτωρος.

— Θεέ μου! ἔχασαμε τὰ παῖδιά μας! — Ἀχ! ἡμεῖς πταίομεν! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ἀναστασία· ἐφυγαν γιὰτί μᾶς

ἤκουσαν χθὲς βράδυ νὰ λέγωμεν πως ἂν εἶχες περισσότερα χρήματα θὰ ἀγόραζες τὴν μηχανήν.

— Εὐγενεῖς καρδίαι!

— Καὶ ποῦ νὰ ἐπῆγεν ἄρά γε;

— Αὐτὸ πρέπει νὰ μάθωμεν καὶ γρήγορα!

Ποῦ ἦσαν ἄρά γε οἱ δύο φυγάδες; ἦσαν ἐν τῇ πόλει ἣ εἶχον ἀπομακρυνθῇ; Αἰφνης ὁ Φιλήτωρ ἐκτύπησε τὸ μέτωπόν του, ἀναβὰς δὲ εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν ἔλαβεν ἐν ἔνδυμα τῆς Μυάνας καὶ ἐν τοῦ Ἐλευθέρη καὶ τα ἔδωκεν εἰς τὸν Καναδῆ ὅστις τα ὠσφράνθη ἐπανειλημμένως.

Ἐπειτα δὲ εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Ποῦ εἶνε; ποῦ εἶνε; νὰ τοὺς εὑρῃς!

Ὁ κύων μὲ ἐν πῆδημα εὐρέθη εἰς τὴν θύραν, ἥτις ἦτο κλειστή· ἤρχισε δὲ νὰ ξυῖται αὐτὴν μεθ' ὁρμῆς ζητῶν νανοιχθῇ.

Ὅτε ὁ Λεβουκάς ἤνοιξε αὐτὴν καὶ ἐξῆλθεν ὁ κύων ὠρμησεν ἀνυπόμονος.

— Ὁ Καναδῆς θὰ τα εὑρῇ τὰ παῖδιά, καὶ θὰ τα φέρω πίσω, εἶπεν εἰς τὴν Ἀναστασίαν ἀναχωρῶν.

Ἀκολουθῶν τὸν Καναδῆ ὅστις τον ὠδήγει διὰ διαφόρων δρόμων, ἔφθασεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμόν.

Ὁ Καναδῆς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν ἐπιβατῶν τῆς τρίτης τάξεως, ἐκεῖθεν δὲ πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐστάθμευεν ἡ ἀμαξοστοιχία. Ἄλλ' ἔχασε τὰ ἔχνη τῶν παιδιῶν.

Ἐννοῶν δὲ βεβαίως ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίς, ἀνεπήδησε πρὸς τὸ μέρος εἰς ὃ διηυθύνθη ἡ ἀμαξοστοιχία καὶ ὁσφραίνονμεν τὸν ἀέρα ἐξέβαλε δύο θρηνώδεις ὕλακας, ἔπειτα δὲ χαμηλωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν κατεκλίθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Φιλήτωρος.

— Ἀνεχώρησαν! ἐψιθύρισε οὗτος μετὰ βαθείας λύπης.

Βραδεὺς ἐπανῆλθον ὀπίσω ὁ πωματοποῖς καὶ ὁ Καναδῆς· ἡ δὲ Ἀναστασία, ἥτις ἀνέμενε ἀνυπόμονος εἰς τὸ παράθυρον, ἰδοῦσα ὅτι ἐπέστρεψαν μόνον, ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἀς ἀφήσωμεν τὸν Φιλήτωρ καὶ τὴν σύζυγόν του βεθυισμένους εἰς τὴν λύπην των καὶ ἄς ἐπιστρέψωμεν κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας ὀπίσω διὰ νὰ μάθωμεν τί συνέβη.

Τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου εἶδομεν ὅτι ὅλοι ἐκοιμῶντο ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φιλήτωρος· ἡ μικρὰ μαύρη ὅμως δὲν ἐκοιμάτο.

Μὲ τὴν ἐπιμονήν, ἥτις διακρίνει τὴν μαύρην φυλὴν, περιέμεινε ὁλόκληρον ὥραν εἰς τὴν κλίνην της.

Ἐπειτα ἐσηκώθη.

Κρατοῦσα τὴν ἀναπνοήν της, ἐπῆγε γυμνόπους νανοῖση εἰς τὴν θύραν, ἥτις ἐχώριζε τὸ δωμάτιόν της ἀπὸ τὸ δωμά-

τιον τῶν δύο συζύγων, διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι καὶ οἱ δύο ἐκοιμῶντο.

Ἦσυχος ἐκ τοῦ μέρους τούτου διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐκοιμάτο ὁ Ἐλευθέρης καὶ τον ἤγγισεν εἰς τὸν ὦμον.

Πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τῆς Μυάνας ὁ Ἐλευθέρης ἐστράφη ὡς νὰ ἦτο ἐξυπνος.

— Τί θέλεις; εἶπε.

— Σιωπῇ! εἶπεν ἡ Μυάνα, θέσασα τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα της· ἔπειτα δὲ λαβοῦσα μίαν ἔδραν ἐκάθησε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ Ἐλευθέρη.

— Ἐχω κᾶτι νὰ σου προτείνω, τῷ εἶπε μυστηριωδῶς.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, ἀπεκρίθη ὁ Ἐλευθέρης· μόνον γιὰτί ἐσυλλογιζόμην αὐτὸ τὸ κᾶτι δὲν εἰμπούσα νὰ κοιμηθῶ.

— Καὶ τί συλλογιζοῦσιν;

— Τὸν πατέρα Φιλήτωρ καὶ τὴν μητέρα Ἀναστασία.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Ἐσυλλογιζόμην, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐλευθέρης, ὅτι τοὺς εἴμεθα βάρος· ἂν δὲν εἶχαν ἐμᾶς θὰ εἰμπορούσαν ν' ἀγοράσουν τὴν μηχανήν· πού τοὺς χρειάζεται...

Λοιπὸν μοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα.

— Γιὰ πές μου, ν' ἀκούσω.

— Πρέπει νὰ πάμε ἔς τὸ Λυών, ἄφ' οὗ ὁ πατέρας λέγει πως ἐκεῖ κάμνουν αὐτὰς τὰς μηχανάς. Ὅταν μάθωμε πόσο στοιχίζει, θὰ δουλεύουμε διὰ νὰ τὴν ἀγοράσωμε, καὶ ἄφ' οὗ τὴν ἀγοράσωμε θὰ ἔλθωμε ἐδῶ νὰ εὐρώμε τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα.

— Πόσο, λέγεις, εἰμπορεῖ νὰ στοιχίξῃ μία μηχανή σὰν αὐτήν; ἠρώτησεν ἡ Μυάνα.

— Ἀκριβὰ! εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης σείων τὴν κεφαλὴν.

— Ὡς πόσο;...

— Τοῦλάχιστον χιλίας δραχμὰς.

— Εἶνε πολλὰ;

— Πολλὰ λέγει! γιὰ μία δραχμὴν χρειάζονται εἴκοσι πεντάρεις· γιὰ χίλιες δραχμὰς χρειάζονται πολλές, πολλές πεντάρεις.

— Θὰ το κατορθώσωμε νὰ κερδίσωμε τόσα πολλὰ χρήματα;

— Διὰτί ὄχι; μὲ τὴν ἐργασία τί δὲν γίνεται! ἰδὲ τὸν πατέρα μας.

— Ναί, ἀλλ' ὁ πατέρας ξεύρει καὶ κάμνει φελλούς, ἐν ᾧ ἡμεῖς δὲν ξεύρομεν ἀκόμη.

— Θὰ μάθωμεν· ἐν τούτοις ἕνα πρᾶγμα μόνον δὲν θέλω.

— Τί πρᾶγμα;

— Νὰ χωρισθῶμεν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο, εἶπεν ἐν σπουδῇ ἡ μικρὰ μαύρη, ἥτις ἐν τῷ ἐνθουσιασμῷ τοῦ σχεδίου της δὲν προεῖδε ὅτι ἦτο δυνατὸν τοῦτο.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΔΥΤΡΟΠΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΞΟΧΗΝ

Γελῶ ἀκόμη ὅταν συλλογίζωμαι τὴν περίφημον ἐκείνην ἐκδρομὴν· ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ποῦ τὴν ἐκάμαμε, σὰς βεβαιῶ, δὲν ἐγελούσα.

Ἰδοὺ ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ οἰκογένεια διηγεῖται, καὶ τὴν ὁποίαν θὰ διηγούνται οἱ μεγαλείτεροι πρὸς τοὺς μικρότερους ἀπὸ πατρός εἰς υἱόν.

Ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν Πεντέλην· εἶνε τόσο ὡραία ἐκεῖ ἡ σκιά, ὑπὸ τὰ ὑψηλὰ δένδρα, ὀλίγον παραπάνω ἀπὸ τὸ μοναστήριον! καὶ μὲ τί ὄρεξιν τρώγει κανεὶς!

Ἀκριβῶς δι' αὐτὴν τὴν ὄρεξιν τὴν ὁποίαν ἀνοίγει τόσο πολὺ ὁ καθαρός ἀὴρ ὁ μωσχοβολῶν εὐωδίας πεύκης, μεγάλη φροντίς κατεβλήθη διὰ τὰ φαγητά, τὰ ὅποια ἐμελλον νὰ χορτάσωσι τὴν ὄρεξιν ἐκείνην.

Ὡς μέσον τῆς μεταβάσεώς μας εἶχεν ἐκλεχθῇ ἐν ἀμάξιον ἐκ τοῦ εἶδους τοῦ καλουμένου σούστα:

— Καὶ πόσους χωράει ἡ σούστα σου, Μπαρμπαγιάννη; τὸν εἶχον ἐρωτήσῃ.

— Μπᾶ! ὅσοι καὶ ἂν εἴσθε σὰς χωράει.

Καὶ πράγματι, ἐν ᾧ ἐχώρει μόνον ἕξ, ἡμεῖς κατωρθώσαμεν νὰ καθίσωμεν δώδεκα.

Ἐκαστος ἐννοεῖ ὅτι εἴμεθα σφιγμένοι καὶ ὁ εἰς σωριασμένους ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ τί δὲν ὑποφέρει κανεὶς χάριν μιᾶς καλῆς διασκεδάσεως, διασκεδάσεως τὴν ὁποίαν πρὸ τόσο καιροῦ ἐπεθυμοῦμεν καὶ μόλις τότε κατωρθώσαμεν νὰ πραγματοποιήσωμεν.

Τὸ ἄλογον τοῦ Μπαρμπαγιάννη ἦτο ὑπομονητικὸν ζῆφον, καὶ ὑπέφερεν ἀγογγύστως τὴν τύχην του. Τὸ ὠνόμαζε Πεταλούδαν. Τί εἰρωνεία! Ἡ Πεταλούδα δὲν ἦτο καθόλου ἀξία τοῦ ἐλαφροῦ της ὀνόματος. Εἶχε βαρὺ τὸ βάδιμα καὶ ἐπροχώρει μὲ τὸ αὐτὸ βῆμα εἴτε τέσσαρας ἐπιβάτας εἶχε τὸ ἀμάξιον εἴτε δώδεκα· εἰς τὰ ἀνηφορικὰ μέρη ἔπρεπε νὰ καταβῶμεν· καὶ ἡ καταβάσις αὐτὴ ἦτο ὁλόκληρος ἱστορία· κατ' ἀρχὰς ἐπῆδον οἱ μικροί, ἔπειτα κατέβαινον οἱ πατέρες καὶ ἐδοῦν τὰς μητέρας καὶ ἀνεβαίνον τὸν ἀνήφορον, ἐν ᾧ ἡ Πεταλούδα ἔσυρε τὸ ἀμάξιον ἀγωνιζομένη κατὰ τῶν μυϊδων.

Ἀφ' οὗ εἴμεθα τόσο πικρὰ σωριασμένοι ἦτο ἀδύνατον νὰ βάλωμεν μέσα εἰς τὸ ἀμάξι τὸ μεγάλο καλάθι τὸ περιέχον τὰς τροφάς.

Κατ' ἀρχὰς λοιπὸν ὅλοι ἀνησύχησαν. Χωρὶς καλάθι! Καὶ τὸ γεῦμα κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα, πλησίον τοῦ κελαρύζοντος νεροῦ!

Αἱ μητέρες ἐσυλλογίζοντο τὰ ὡραῖα φαγητὰ τὰ ὅποια ἔκαμαν καὶ τὰ ὅποια θὰ σὰς ἀπαριθμήσω.

Ἐν πρώτοις ἦτο ἰνδιάνος παραγεμιστός, ἔπειτα ἕνα μεγάλο μπουτὶ τοῦ φούρνου τραγανιστὸ καὶ μωσχοβολητὸ· ἔπειτα κεφτέδες, τσίροι καὶ διάφορα ὀρεκτικά· ξυνόγαλον ἐπίτηδες παραγγελθέν· ἕνα γαλατομπούρεκο, πορτοκάλια, καὶ διάφορα ἄλλα ὀπωρικά· κρασί λαμπρὸ κτλ.

Τὸ καλάθι δὲν ἐχωροῦσε εἰς τ' ἀμάξι. Τότε ὁ Μπαρμπαγιάννης, ὅστις οὐδέποτε περιήρχετο εἰς ἀμχανιάν, εὑρε τρόπον σωτηρίας.

— Καὶ δὲν δένομε καλά τὸ καλάθι κάτω ἀπ' τ' ἀμάξι! εἶπε.

Ὅλοι ἐπεδοκίμασαν τὴν πρότασιν τοῦ Μπαρμπαγιάννη. Νὰ λοιπὸν ποὺ ἔκοβε τὸ κεφάλι τοῦ καίμενου τοῦ Μπαρμπαγιάννη.

— Καλά, εἶπε καὶ ὁ πάππος μου· μὰ δέσε το στερεὰ τοῦλάχιστον!

— Ὡ, μὴ σας κέλη.

Καὶ ἔδεσαν τὸ καλάθι ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ μὲ ἕνα χονδρὸ σχοινί τὸ ὁποῖον περιετύλιξαν πολλάκις.

Ὅλοι ἠθέλησαν νὰ ἴδουν ἂν τὸ καλάθι ἦτο στερεὰ δεμένον καὶ ὅλοι ἐπέισθησαν. Κάποτε κατέβαιναν καὶ το ἐπεθεώρουν. Ἐπειτα ἀνέθεσαν τὴν φροντίδα τῆς ἐπιτηρήσεως εἰς τὸν Παυλάκην ὁ ὁποῖος ἰδοῦ πῶς ἐξετέλει τὸ καθήκον του.

Ὁ ἥλιος ἔρριπεν εἰς τὸ πλάγι τῆς ὁδοῦ τὴν σκιὰν τῆς ἀμάξης· ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐφαίνετο εἰς φανταστικὸς ἵππος διαρκῶς προχωρῶν· ἔπειτα τὸ ἀμάξι κατὰφορτο ἀπὸ κόσμον, καὶ κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ καλάθι, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο πελώριον καὶ ἐταλαντεύετο ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν οἱ ἐν τῇ ἀμάξῃ ἐφώναζαν:

— Παυλάκη, τὸ βλέπεις τὸ καλάθι;

Καὶ ἐγελοῦσαν ὁσάκις ὁ Παυλάκης ἀπάντηα:

— Ὡ, ναί, μὴ φοβεῖσθε, τὸ βλέπω!

Ἐπειτα οὔτε ἐφρόντιζον πλέον περὶ τοῦ καλαθίου, ἐθαύμαζον τὴν τοποθεσίαν, εὐφρολόγουν εἰς βάρος τῆς δυστυχούς Πεταλούδας· ἀλλ' ὁσάκις ἔρριπτον τὸ βλέμμα πρὸς τὴν σκιὰν τῆς ἀμάξης, ἔβλεπον ὅτι ἐκεῖ ἦτο καὶ ἡ σκιά τοῦ καλαθίου. Φεῦ! ἦτο μόνον ἡ σκιά τοῦ καλαθίου!

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν Πεντέλην ἐξεκρέμασαν τὸ καλάθι.

Φαντασθῆτε τὴν κατάστασίν μας. Ἦτο ἄδειον!...

Τὸ κάτω μέρος τοῦ ἀπὸ τὸ πολὺ βάρος ἀπεκόπη, ὁ δὲ παραγεμιστός ἰνδιάνος, τὸ μπουτὶ τοῦ φούρνου τὸ τραγανιστὸ καὶ μωσχοβολητὸ, οἱ κεφτέδες, οἱ τσίροι, τὰ διάφορα ὀρεκτικά, τὸ ἐπίτηδες παραγγελθέν ξυνόγαλον, τὸ γαλατομπούρεκο, ὅλα εἶχαν σκορπισθῇ εἰς τὸν δρόμον.

Καὶ θὰ ἦσαν μακράν, πολὺ μακράν· διότι ὅσον καὶ ἂν ἐβλέπαμεν πρὸς τὰ ὀπίσω τίποτε δὲν διεκρίναμεν.

Τότε παρετήσαμεν ὅτι ὁ σκύλος τοῦ Μπαρμπαγιάννη, ὁ πελώριος Μοῦργος ἀπὸ μιᾶς ὥρας δὲν ἤρχετο κατόπιν τῆς ἀμάξης.

Δι' ὃ ὁ Μπαρμπαγιάννης ἔκαμε τὴν ἐξῆς φιλοσοφικὴν σκέψιν:

— Τοῦλάχιστον τὰ φαγητὰ δὲν ἐπῆγαν γιὰ ὅλους χαμένα!

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΡΗΓΟΡΕΙ ΤΟΥΣ ΑΣΘΕΝΕΙΣ

Φαιδρὰ παιδάκια συναγμένα
κάτι θὰ παίξουν ἔς τὴν αὐλή.
Γιὰ συντροφὸν καλοῦν καὶ μένα—
Εὐχαριστῶ πάρα πολὺ.

Μόλις ἐτοίμασα μὲ ζῆλο
τὰ χρὲν μου τὰ αὐρινά,
καὶ τρέχω νὰ ἰδῶ ἕνα φίλο,
νὰ τον ρωτήσω πῶς περνᾷ.

Εἶν' ἕνα φρόνιμο παιδάκι,
καὶ εἶνε φίλος μου γι' αὐτό.
Ἀρρώστησε ἀπὸ χθὲς λιγάκι,
ἔχει, μανθάνω, πυρετό.

Δὲν κάμνει νὰ προβάλῃ ἔξω
τῶχουν ἔς τὴν κλινὴν τὸ φτωχό!
Πῶς εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ παίξω,
ν' ἀφήσω ἡεῖνο μοναχό;

Παίξετε οεῖς, παιδιὰ καίμενα,
καὶ μοναχὰ σας ἔς τὴν αὐλή,
καὶ μὴν τα βάλλετε μ' ἐμένα—
Μεγάλον χρέος με καλεῖ.

Πρέπει νὰ πάγω νὰ καθίσω
γιὰ συντροφίᾳ ἐσπερινή.
Πρέπει νὰ τον παρηγορήσω
τὸν φίλο μου τὸν ἀσθενῆ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ σχολεῖον χωρίου τινός:
Ὁ Διδάσκαλος. — Πές μου τώρα σὺ, Κί-
τσο, τί χρησιμεύουν τὰ δατὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον;

— Τίποτε δὲν χρησιμεύουν.

— Πῶς, τίποτε;

— Γιατί ἂν ἐχρησίμευαν, κύρ Δάσκαλε, δὲν θὰ μοῦ τα ἔσπαζες τοῦ λόγου σου κάθε ἡμέρα μὲ αὐτὸ τὸ χονδρόβυλο.

* Ἐστῆλη ὑπὸ Κ. Λαδοπούλου.

Πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ πατρὸς τῆς μικρᾶς Φανῆς ἦλθεν εἰς κύριος ὅστις ἔπασχεν ἀπὸ ὑπερτροφίαν. Λαβὼν δὲ εἰς τὰ γόνατά του τὴν Φανὴν ἐρωτᾷ αὐτήν:

— Εἶδες, Φανή, ποτὲ σου ἐλέφαντα;

— Ὅχι, κύριε· αὐτὴ εἶνε ἡ πρώτη φορὰ που βλέπω, ἀπαντᾷ πονηρῶς ἡ μικρὰ Φανή.

* Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ

